

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 17

Ba Thạo không gỡ bàn tay của Thu Thủy đang níu lấy tay áo của mình. Hắn nói mà không nhìn khuôn mặt xúc động của cô ta:

-Cái buổi tối hôm đó, tôi đã liều mạng để cứu cô. Nhưng thực ra cô chỉ nghĩ đến cái mạng của mình!

-Thì ra anh oán em vì chuyện đó. Nhưng em đã nói rồi còn gì. Đó là em đuổi theo thằng Hán Búa!

-Đuổi theo, để bây giờ cặp bồ với hắn chứ gì? - Ba Thạo hỏi bằng giọng giễu cợt trong khi nhìn thẳng vào mắt Thu Thủy.

Thu Thủy làm ra bộ ngạc nhiên:

-Ai nói với anh như vậy?

Ba Thạo điềm nhiên:

-À, có vài lần tôi thấy cô ngồi sau xe của hắn ngoài phố. Nhưng đó là chuyện riêng của các người.

Một thoáng bối rối hiện lên trên nét mặt Thu Thủy nhưng ngay sau đó, cô ta nói bằng giọng buồn rầu:

-Nhưng tại ai? Anh thì cứ bám riết cái con mẹ Thùy Linh. Còn Hán Búa thì em chỉ liên kết tạm thời vậy thôi. Em vẫn còn món nợ riêng đối với hắn.

-Món nợ nào vậy? - Ba Thạo hỏi giọng chế nhạo.

Hình như chỉ chờ có vậy, Thủy nhòai người ghé gần đến Ba Thạo và nói bằng giọng bỗng trở nên gấp gáp:

-Anh đã quên cái điều mà chúng ta vẫn theo đuổi rồi sao?

Ba Thạo hỏi lại:

-Cô muốn nói tới mục đích của Tư Hường và Hai Phước?

-Quên sao được! - Thu Thủy nói và nắm lấy cánh tay Ba Thạo, lắc lắc

- Anh biết không? Một tài sản khổng lồ đó!

-Nhưng nó đâu phải của tôi? - Ba Thạo thờ ơ.

Nhưng Thu Thủy vẫn say sưa với một giấc mơ đang hiện ra trước mắt:

-Bây giờ, em là người duy nhất có quyền đối với số tài sản đó. Nếu anh giúp em tìm lại được, anh cũng sẽ là chủ! Và khi đó, chúng ta có thể vĩnh viễn rời bỏ mảnh đất này.

-Cô tính sao?

-Ra nước ngoài sống. Tất nhiên là khi đã có trong tay số tài sản đó.

-Cả tôi cũng sẽ được đi chứ? - Ba Thạo hỏi giọng chằm chọc.

Thu Thủy hào hứng:

-Chớ sao? Chúng mình sẽ cùng đi.

-Nhưng sau đó, rồi sẽ ra sao? - Ba Thạo hỏi mà vẫn không nhìn Thu Thủy.

Chăm chú nhìn Ba Thạo nhìn một kẻ xa lạ nào đó, Thu Thủy kêu lên:

-Anh không hiểu sao? Với số tài sản đó, chúng ta là triệu phú. Còn lo lắng chi nữa?

-Nhưng tôi thì lại hình dung khác kia! - Bà Thạo nói và nhìn thẳng vào mắt Thu Thủy - Tôi nghĩ rằng khi đã có số tài sản đó, và khi đã đặt chân lên một nước khác, chắc chắn là cô sẽ không nói như bây giờ!

Ánh mắt nhìn thẳng của Ba Thạo và nhất là câu nói đã đánh đúng vào những suy nghĩ sâu xa của Thu Thủy đã làm cho cô ta lúng túng và vội cúi xuống để lảng tránh. Nhưng giống như một diễn viên lành nghề, cô ta đã nhanh chóng tìm ra được lối thoát trong cái hoàn cảnh khó xử này. Vẫn

trong tư thế đang cúi đầu như vậy, hai vai của cô ta bỗng rung lên và tiếp theo là những tiếng nức nở nghẹn ngào. Một lát sau, cô ta ngẩng khuôn mặt đẫm nước mắt lên:

-Anh không tin em! Anh thiệt là tàn nhẫn quá!

Hình như trong phút ấy, Ba Thạo bỗng mũi lòng. Hấn đưa tay đặt lên vai cô ta trong khi cúi mặt xuống với một tiếng thở dài cố nén lại. Chớp lấy cơ hội ấy, Thu Thủy quyết định tung ra ngón đòn cuối cùng mà cô ta đã chuẩn bị sẵn. Cô ta đột nhiên nhôm dậy, đưa tay bật tung chiếc cúc áo, hé mở bộ ngực tròn trịa trước mắt hấn. Có thể thấy Ba Thạo hơi rùng mình. Hấn gượng quay mặt đi nơi khác. Nhưng Thu Thủy không chịu buông tha. Cô ta áp sát vào Ba Thạo và nói bằng giọng nhẹ như hơi thở:

-Em sẽ cho anh thấy tình yêu của em?

Chiếc áo trên người Thu Thủy đã rơi xuống nền gạch. Cô ta đứng buông thõng hai tay, trong khi đôi mắt rực lửa chiếu thẳng vào khuôn mặt tái mét của Ba Thạo. Ba Thạo cũng nhìn như bị thôi miên vào thân thể của cô ta. Có thể thấy rõ hấn đang nghiền răng lại như để nén lại những điều đang sôi sục từ bên trong. Trong khi ấy, để tăng thêm kịch tính, Thu Thủy đưa hai tay chới với về phía Ba Thạo:

-Anh Ba... Lại đây với em!

Khuôn mặt của Ba Thạo như biến dạng. Hấn bắt đầu thở dốc lên và đưa mắt nhìn quanh như để tìm chỗ để bầu vùi. Chợt ánh mắt của hấn dừng phải cái biến thể điện với đám dây rợ đang để lăn lóc ở góc nhà. Ánh mắt của hấn lại tiếp tục lướt qua ly nước hấn rót cho Thùy Linh nhưng cô ta chưa đụng tới vẫn còn ở trên mặt bàn... Chính những điều tưởng như nhỏ nhặt ấy đã giúp cho Ba Thạo hồi tỉnh. Hấn ngồi thẳng lên trên ghế, thở hắt ra một hơi như muốn xua tan cơn ám ảnh, rồi nhìn thẳng vào cơ thể của Thu Thủy ở ngay trước mặt. Nhưng bây giờ sự hấp dẫn đầy khêu gợi của thân hình ấy đã không còn nữa. Nó đang bị nhòa dần bằng những hình ảnh khác. Đó là khuôn mặt của Thùy Linh cứ đại dần vì hai bàn tay của Thu Thủy đang siết mạnh trên cổ. Tiếp đó là những hình ảnh xa hơn - cảnh trên bãi biển đêm nào, Thu Thủy đang tóm cổ áo tên Bảo với ánh mắt bốc lửa và

khuôn mặt xinh đẹp bị biến dạng trong một cơn điên giận. Những hình ảnh đó lại được thay bằng những khuôn mặt khác của Tư Hường và Hai Phước. Những khuôn mặt này lúc thì chập lại làm một với khuôn mặt của Thu Thủy, lúc lại tách bung ra như trong một trò ảo thuật quái dị...

Những hình ảnh câm lặng ấy lướt nhanh qua nhưột cuốn phim câm. Trước mặt Ba Thọ vẫn là thân hình đầy khêu gợi của Thu Thủy với ánh mắt ma quái đang mời mọc. Ba Thọ đột ngột đứng phất lên. Hấn chỉ tay ra cửa:

-Cút ngay!

Nhanh như ảo thuật, khuôn mặt của Thu Thủy trở lại vẻ nanh ác. Cô ta nhếch mép cười, thong thả nhặt cái áo dưới chân, mặc vào và thong thả cài lại cúc áo với vẻ trơ tráo thản nhiên. Ba Thọ bước tới bên chiếc biển thể điện, đập nắp lại. Mặc áo xong, Thu Thủy lẳng lẳng bước ra cửa. Trước khi bước chân ra khỏi nhà, cô ta dừng lại, quay người nhìn Ba Thọ và định nói gì đó nhưng lại đổi ý và bước nhanh ra ngoài. Ba Thọ trừng trừng nhìn theo.

Ra khỏi cổng nhà Thùy Linh, Thu Thủy đang ngồi lên sau chiếc máy Vespa do Hán Búa đợi sẵn và nhanh chóng biến mất...

Chương 6

1.

Ánh nắng chênh chếch đầu buổi chiều làm cho dòng sông lóa lên như một khối kim loại nóng chảy không lồ. Những làn gió thổi dào dạt làm cho mặt nước nổi lên những con sóng... Bên kia sông là màu xanh của rừng cây ngập nước xen lẫn với những mái nhà lợp tôn của một khu chung cư mới.

Trên một chiếc ghế đá ở ven sông. Thùy Linh đang ngồi lặng lẽ nhìn xuống dòng nước đang cần mẫn chảy xuôi. Trong đôi mắt cô ánh lên những nét buồn bã đến vô hồn. Hình như cô ta không nhìn thấy, không nghe thấy gì ở xung quanh mình. Ở bên cạnh đó là chiếc xe đạp của cô dựng nghiêng vào một gốc cây.

Trong số những người đi qua, thỉnh thoảng cũng có người ngoái lại nhìn Thùy Linh bằng ánh mắt bắn khoăn nhưng không có ai dừng lại. Ai cũng đang có những công việc và những lo toan của mình. Cô ngồi đó cho đến khi mặt trời đã bắt đầu giấu mình sau những đám mây vàng ửng phía chân trời.

Một bà bán hàng rong đẩy chiếc xe chở hàng, thông thả đi tới. Sau khi đã để xe ở vị trí quen thuộc ngay cạnh chiếc ghế đá, bà lặng lẽ quan sát cô hồi lâu rồi bỗng bước lại gần bên cô. Bà chạm nhẹ vào tay Thùy Linh, hỏi bằng giọng ái ngại:

-Chiều rồi. Sao cô hồng về?

Thùy Linh quay lại nhìn bà với ánh mắt ngỡ ngàng. Hình như cô chưa hiểu bà nói gì. Bà già chép miệng nói tiếp:

-Lúc trưa tôi đi qua, nhìn thấy cô ngồi đây. Sao tới giờ vẫn chưa về?

Trong đôi mắt trống rỗng của Thùy Linh vẫn không biểu lộ một cảm xúc gì trước sự quan tâm của người không quen biết ấy. Bà già cũng không gắng hỏi. Bà trở lại với chiếc xe của mình, xếp mấy gói thuốc lá, nước giải khát và vài thứ hàng lặt vặt khác lên trên rồi nói bằng giọng buồn rầu như đang tự nói với mình:

-Tôi cũng có một đứa con gái trạc tuổi cô. Thành chồng nó dính nghiện, bỏ vợ đi giang hồ. Con bé hận đời, mấy lần tính tự tử. Tôi nói với nó: chết thì dễ thôi! Sống mới là khó! Minh chết thì xong phận mình, nhưng lại làm khổ những người còn sống.

Thùy Linh vẫn lặng lẽ nhìn xuống dòng sông nhưng từ khóe mắt của cô những giọt nước mắt từ từ ứa ra, lăn xuống gò má. Cô bỗng bật khóc nức nở.

Bà má nói tiếp, vẫn bằng giọng buồn rầu:

-Nếu chỉ nghĩ đến nỗi khổ của mình thì khó sống lắm con à. Đời má đã khổ nhiều rồi, má biết! Khi má bằng tuổi con, tụi nó bắt chồng má đày ra Côn Đảo, rồi ngày nào chúng cũng đến nhà truy bức, bắt má bỏ chồng. Ảnh đi rồi không về nữa. Mấy năm sau, thằng Hai con má trốn quân dịch, bị lính

tới bắt, nó bỏ chạy, chúng nó đuổi theo bắn chết rồi ném xác xuống con rạch gần nhà, còn vu cho nó là cướp giật...

Kể đến đó, những giọt nước mắt của bà cũng ứa ra từ trong đôi mắt mờ đục âm thầm. Bà đưa bàn tay khô gầy của mình, đặt lên trên vai của Thùy Linh. Một lúc sau, bà nói tiếp:

-Đời má cũng đã nhiều lần nghĩ đến cái chết! Nhưng rồi vẫn phải sống. Con nghe má, đi về đi!...

Bà nói và vỗ vỗ vào vai cô. Thùy Linh cũng đặt một bàn tay của mình lên bàn tay ấy. Trong đôi mắt của cô, nỗi buồn vẫn chưa tắt hẳn. Chính giữa lúc đó, chiếc xe máy cùng với Ba Thọ bỗng dừng lại ngay bên cạnh họ. Nhảy xuống khỏi xe, Ba Thọ vội vã bước đến bên Thùy Linh:

-Tôi đã kiếm cô khắp nơi!

Bà bán hàng vui vẻ hẳn lên. Bà nắm lấy cánh tay Ba Thọ, nói giọng trách móc:

-Sao chú lại để cho cô đi một mình! Thôi, chú đưa cô về đi!

Ba Thọ khẽ gật đầu ngó ý cảm ơn rồi khẽ chạm tay vào vai Thùy Linh, nói bằng giọng buồn buồn:

-Cô nghe tôi. Đi về thôi!

Lặng lẽ như một cái bóng, Thùy Linh đứng lên khỏi chiếc ghế đá. Cô dựng cái xe đạp lên và lững thững dắt đi mà không nhìn Ba Thọ. Ba Thọ khẽ gật đầu chào bà má rồi cũng dắt xe máy đi theo sau cô ta trên đường phố đã bắt đầu lên đèn.

2.

Trung tá Phạm Thanh đi đi lại lại bằng những bước ngắn trong gian phòng nhỏ. Nét mặt anh lộ vẻ đăm chiêu. Ngồi bên chiếc bàn nhỏ là Thắng và Cường. Trên khuôn mặt của họ cũng cho thấy sự suy nghĩ căng thẳng. Một lát sau, Phạm Thanh ngồi xuống bàn. Anh nói trong khi tay gõ cây bút bic xuống mặt bàn:

-Đến giờ phút này, có thể thấy những dữ kiện đang tập trung vào một hướng. Cần phải khai thác triệt để, tạo điều kiện sớm kết thúc chuyên án.

Phạm Thanh chưa nói hết câu thì cửa ra vào đã bật mở. Mai Dung vội vã bước vào. Cô nói với Phạm Thành và những người đang có mặt trong phòng:

-Báo cáo, bà ta cứ đòi được gặp lãnh đạo.

Phạm Thanh hơi nhíu mày. Anh quay sang thiếu úy Cường:

-Đồng chí giải quyết vụ này đi!

Cường gật đầu, khẽ "dạ" một tiếng rồi cầm chiếc cặp nhỏ màu đen, đứng lên cùng với Mai Dung đi ra khỏi phòng.

Trong một căn phòng nhỏ, Kiều Trinh đang đứng ở trong góc phòng và đưa mắt nhìn xung quanh với vẻ lạ lẫm. Khác với thường ngày, hôm nay bà ta mặc một bộ bà ba giản dị và tóc búi cao. Lối ăn mặc đó cùng với khuôn mặt chỉ thoa phấn nhẹ khiến cho bà ta có vẻ bình dị hơn hẳn mọi khi.

Cửa phòng mở. Cường và Mai Dung bước vào. Họ ra hiệu cho Kiều Trinh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn rồi cũng ngồi đối diện ở phía bên kia.

Khi mọi người đã yên vị, Mai Dung vào việc ngay:

-Vì bà cứ đòi gặp cho được lãnh đạo nên tuy đồng chí ấy bận họp, tôi vẫn phải mời đến! Bây giờ, có chuyện gì, bà cứ nói.

Kiều Trinh gục gặc cái đầu làm cho những cái ngón trên cổ rung rung. Bà ta để hai tay lên bàn một cách lễ độ và bỗng bật khóc nức nở! Mai Dung tìm lời động viên:

-Bà cứ bình tĩnh! Có chuyện chi, cứ trình bày thiệt rõ ràng.

Nhưng Kiều Trinh vẫn nức nở khóc. Mai Dung mang lại một cốc nước lạnh đưa cho bà ta. Đỡ cốc nước trên tay cô, Kiều Trinh uống một hớp nhỏ rồi bắt đầu vào chuyện bằng giọng nói ráo hoảnh như thể là trước đó,

bà ta không hề khóc nức nở như một đứa trẻ. Lối vào chuyện của bà ta cũng thật là độc đáo. Đang ngồi, bỗng bà ta đột ngột bật người dậy và thét lên:

-Cần phải tống giam chúng nó. Quân ăn cướp giữa ban ngày!

-Nhưng chúng nó là ai? - Cường hỏi – Bà cứ bình tĩnh đã.

-Là bọn ăn cướp, bọn trộm cắp. - Kiều Trinh nói và lại bỗng khóc rú lên

- Chúng nó đã ăn cướp của tôi! Hết sạch sành sanh! Hồng còn một cục!

Cường gõ chiếc bút bic xuống mặt bàn:

-Bà cứ bình tĩnh nói rõ. Ai cướp của bà. Chuyện ấy xảy ra ở đâu? Khi nào?

-Thưa ông, ở ngay tại nhà tôi. Mới hôm qua thôi.

-Bà hãy kể lại thật rõ ràng - Cường tiếp tục hỏi.

-Thưa ông, có một đứa con gái rất đẹp. Vậy mà lại là kẻ cướp! Ngoài ra, nó còn đi cùng với một thằng cũng rất đẹp trai.

-Bây giờ thế này - Cường nói và chỉ về phía tập giấy và cây bút bic để sẵn trên mặt bàn - Giấy bút kia. Bà qua phòng bên ghi rõ lại chuyện đã xảy ra.

Kiều Trinh “dạ” một tiếng và cầm lấy tập giấy, bút và theo Mai Dung đi sang phòng bên cạnh.

Một lát sau, cửa phòng lại mở ra và trung úy Thắng dẫn theo Minh - cô vợ bé của Hán Búa bước vào. Vừa ngồi xuống chiếc ghế mà Kiều Trinh ngồi ban nãy, cô ta đã nhồm lên, nói bằng giọng nóng nảy:

-Thưa các anh. Tôi xin tố cáo...

Cường nhíu mày nhìn Minh. Anh vẫn còn nhớ thái độ thách thức của cô ta khi anh đến tìm Hán Búa hôm trước:

-Cô cứ bình tĩnh. Cô muốn tố cáo ai?

So với lần trước, thái độ của Minh lần này đã trở nên lễ độ hơn rất nhiều. Cô ta chấp hai tay trên bàn và nói:

-Em có thể giúp các anh tóm cổ thằng Hán Búa!

Cường ngạc nhiên:

-Cô nói sao?

-Dạ, em xin cam đoan. - Minh nói trong hơi thở hỗn hển - Em đã tìm ra chỗ thằng khốn nạn đó đang trú ngụ cùng với con bồ mới của nó.

Cường nhíu mày nhìn Minh. Anh đã đoán ra sự việc. Trong giới giang hồ, chuyện lừa lọc, phản bội nhau là thường tình. Để trả thù nhau, khi cần thiết bọn chúng sẵn sàng nhờ cả bàn tay của lực lượng công an để trừng trị kẻ thù của mình. Anh nói giọng nghiêm khắc:

-Cô phải hiểu rằng công an chúng tôi không có nhiệm vụ đi trả thù riêng cho bất kỳ ai!

(Còn tiếp)

Đức Dũng